

tænke dig, — den Pakhuskarl er fornærmet paa sin Datters Vegne, fordi jeg ikke har kunnet indføre hende hos Egnens Lensadel paa Grund af mit politiske Standpunkt. Det er det samme, Vilhelmine stadig har bebrejdet mig, at jeg ingen passende Omgang har skaffet hende, og jeg maa jo indrømme, at hun paa det Punkt har nogen Ret til at beklage sig. Men — ikke sandt, Tante? — dersom jeg nu kunde blive valgt og vi kunde bosætte os i København, saa vilde med eet alt forandres. Vi kunde der vælge vor Omgang, som vi selv synes, og igen begynde at føre Hus. Og jeg gad set den, der har Vilhelmines Evne til at repræsentere. Du maa indrømme mig, Tante Bertha, at naar hun er glad og føler sig tilfreds, er Vilhelmine en charmerende Værtinde, der uvilkaarlig indtager alle. I København vilde hun glemme alle sine Nykker, og der kunde endnu blive to lykkelige Mennesker af os. Og nu forstaar du, Tante Bertha, hvad det vilde betyde for mig, dersom — —.“

Der blev i dette Øjeblik banket paa Døren. En af Pigerne kom ind med et Telegram.

Jægermesteren foer op og bad Tanten undskylde, at han maatte afbryde Samtalen. Det var Forretninger! Han snappede Telegrammet ud af Pigens Haand men brød det ikke, før Fru Bertha var ude af Døren. Selv da tøvede han lidt, inden han fik Mod til at aabne det.

Saa rev han rask Papiret op.

Nogle Minutter efter viste han sig ude paa Verandaen, hvor alle fire Damer nu igen var samlede. Med Telegrammet i Haanden forkyndte han, at hans Broder Asmus vilde komme dertil i Løbet af Natten.

„Han skal hentes i Odense. Han kommer med Midnats-Ekspressen og rejser allerede igen imorgen Eftermiddag,“ meddelte han, hvorpaa han vendte tilbage til sin Stue uden nærmere Forklaring til de forbavsedes Damer.

Inde hos sig selv gik han nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet, tændte en Cigar — hans Haand rystede endnu efter den overstaaede Sindsbevægelse — og lod sig synke ned i en Lænestol. Han var nu blot lidt ærgerlig paa sig selv, lidt skam-